

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

CRÓNICA

Los alemanys están qu' espeternejan ab motiu del gran retrás que va sufrint l' aprobació del tractat de comers entre aquell imperi y Espanya. Lo que 's á n' ells no 'ls cab al casco que la nació espanyola 's resisteixi á deixarse afeytar pels barbers ó millor dit pels *barbaros del Nort* que ja 's cansan d' estar esperant ab la navaja oberta.

—Pero, per Deu—diuhen ells—no haviam quedat en que 'l Sr. Moret ens la presentaría ensabonada ab sabó de olor?

Aquest dia *La Gaceta de Colonia* aprofitava la qüestió del Marroch per dirne una de las sevas. En vista de qu' Espanya, Fransa, Inglaterra é Italia han pres las sevas disposicions per assegurar la independència de aquell imperi occidental; deya la tal *Gaceta* que Alemania obraria en aquest punt com millor li semblés, escarmentada ab lo que li ha succehit en la qüestió del tractat comercial ab Espanya.

Ja ho veuhen, Alemania 'ns amenaça. No ha pogut sortirne ab en *Moret* y 's val del *Moro* per obligarnos. Si no li concedim lo nostre mercat, sino li facilitém los medis de inundarnos de alcohol amilich embarniat, ja ho té resolt: cada vegada que intenció donar un pas, ens farà la trabeta, y no 'ns quedarà més remey que caure de bigotis.

Lo plan dels alemanys es molt senzill: invadir l' Espanya ab los seus productes, conquistar la Peninsula y luego deixarnos explayar per l' Africa: pendrens lo que tenim y luego deixarnos pendre á nosaltres lo que poguem als moros.

En vista de aixó ¿serém tan imbécils que no aprofitem á la carrera lo tractat de comers?

No es probable. En lo Senat lo tenim encallat, y ni totas las acémilas de la situació son capassas avuy de treure 'l carro de la fanguera.

En *Moret* ha tractat de fer l' home. L' altre dia va formalisarse, exclamant:

—Aquesta situació es intolerable: ó 's discuteix aquest tractat ó 'm retiro del ministeri y me 'n vaig á casa.

—Home, aixó ray—varen respondreli—ja se 'n pot anat sempre que vulgui, y quant més aviat millor.

Donchs, no senyors: no se 'n ha anat, ni se 'n anirà. Alló que vá dir era una estratagema. Se queda al seu puesto, mes ferm que may, disposat á apurar la copa dels desaires fins á l' última gota.

D. Práxedes surt á la seva defensa ab una energia com pocas vegadas acostuma á emplear en los seus empenyos. Bé es veritat que aquestas defensas enérgicas no las fa en Sagasta, sino en lo moment precis en que aquellas personas á las quals las dedica están á punt de anarse'n á la porra. Lo mateix vá fer

temps enrera ab en Gamazo, y pochs dias després de haverlo defensat, en Gamazo feya 'l cap-girell.

Lo mes bonich es la guerra encesa que s' ha declarat ab aquest motiu, en las filas dels partits monárquichs de la restauració.

No passa dia, sense que 'ls fusionistas y 'ls conservadors del Senat se posin cara á cara, nerviosos, excitats, cridant, gesticulant, á punt d' agarrarse... Pero no s' agarran may.

—Que vosaltres son una colla d' obstruccionistas...—diuhen los de la fusió.

—També ho erau vosaltres ab los governos nostres...—vociferan los de la conservaduría.

Y quan un vol parlar, l' altre l' interromp y l' insulta. Y s' arma cada sarrasina que tremola 'l misteri. Lo president toca á rebato ab la campaneta; pero no logra calmarlos... Tothom espera que alló acabarà mal; pero no acaba ni mal, ni bé, ni de cap manera.

Se diria de dos exércits que volguessin ferse la guerra carregant los fusells y 'ls canóns ab balas de cotó fluix. Qualsevol podria encarregar-se dels morts y ferits que resultessin.

Aquí lo que surt mes mal parat es lo sistema parlamentari... ó *xerramentari*.

La veritat es que may havia arribat tant per avall com ara. Los uns ab la seva obstruició; los altres ab lo seu afany de fer passar pels vots de una majoria dócil y sumisa, lo que no pot passar de cap manera: los conservadors convertint una qüestió económica que tant interessa al país en arma política de combat; los fusionistas exigint als seus partidaris qu' en la mateixa qüestió, que tants interessos llesiona, renunciïn á tota convicció particular y 's collequin incondicionalment á las ordres del govern; uns y altres mes amichs de buscar en la confiansa de la corona, á plasso fixo, l' apoyo, la forsa y la guia que únicament lo país podria concedirlos, si respectessin la seva voluntat en los comicis, están desacreditant de tal manera lo sistema parlamentari, que fins crech que quan ells lo deixin, ja no hi haurá ni per ahont agafarlo.

Per instituirlo donaren los nostres pares la sanch de las sevas venas, y ells l' embrutan cada dia més ab las dejeccions, producte dels seus fectors.

¡Ay del país, si no pren aviat la resolució de fer net de una vegada!

P. K.

BATALLADAS

N. Diaz Moreu, comandant del *Conde de Venadito*, ha denunciad desde 'l Congrés lo verdader estat de la marina espanyola en actiu servey.

Escoltin y escriuixéixinse: El *Pelayo* estará dos anys sense poder prestar servey, ab motiu de tenir grans averias

á las calderas. La *dársena* de Cartagena está inserrible. L' *Infanta María Teresa* se troba anclada al Ferrol en lo mateix siti en que 's trobava l' Agost del any passat. La *Reyna Regent* está *inservible* (sic); en lo seu últim viatge als Estats Units van cremárseli las calderas, y de las 21 millas que havia de caminar, ne caminava á penas 10. L' *Alfonso XII* está descompost (es extrany que no 'l portin al panteón del Escorial ab l' altre Alfonso XII). No queda més barco de primera classe que 'l *Reina Mercedes*.

Lo canoner *Filipinas* tardará vuit mesos á estar terminat, y 'l *Legazpi* quan se 'n va es necessari enviar un altre barco per veure que ha sigut d' ell.

Sápigan ara que aquesta famosa esquadra de inválits ha costat un sens fi de milióms á la suferta nació espanyola.

Aixis se dilapida la fortuna pública en plena restauració monárquica.

Lo Sr. Diaz Moréu, al fer aquesta denuncia, s' ha portat com un brau marino y com un home de honor. Cada dia 's posa més en clar la gran necessitat en que 'ns trobém de acabar ab tots aquestos escándols.

Un diputat ha demanat que 's reformi un dels articles de la Lley municipal, al objecte de donar majors garantias de independència als secretaris de Ayuntamiento.

Quan en Calvo se 'n enteri estich segur que dirá:
 —¿Més independència encare?
 Aixó si que *Gracia* 'n fá.

Las kábilas de Benisicar y de Frajana están fent en l' actualitat grans treballs de atrinxerament.

Y Espanya cada dia més resolta en mantenir lo *statu quo* en aquell imperi.

¿No 'ls sembla que aquest *statu quo* 's tornarà un *statu qua* com una casa?

Visquem y vejém, que lo més dur de pelar siga tal vegada aquesta qua.

No tinguin por: per mes que s' insultin y 's fassin el serio, los conservadors y 'ls fusionistas no arribarán á las mans.

Els té compte fer veure que 's barallan; pero no mes ferho veure. Secretament s' entenen, y tot lo que fan y tot lo que diuhen es pura comedia.

Fá una pila d' anys que utilizan lo torn pacífich dels partits, y per res del mon s' avindrán á rompre, ni tant sisquera á descompondre aqueix torn. Fá una pila d' anys que aqueix torn fila molt bé per ells, y ab lo que han filat ne tenen prou per cargolar un bon dogal, y apretarlo al coll de la desventurada nació espanyola, cada dia mes pacient, més anémica y més exánime.

Han siguts exlímits del servey militar los professors y novicis del ordre de Sant Francisco de Sales. Aixís vá l' Espanya dels nostres dias: basta ferse

frare per escapar a totes las molestias y perjudicis que las lleys del Estat imposan als ciutadans.

Y mentres ells se quedan tranquils en los seus convents, seran cridats a cubrir la seva plassa los joves que subvenen ab lo seu treball a las necessitats de la familia.

Y aixó ho consent un govern que blasona de lliberal. ¡Quin escándol!

A Creta Mahomet Pachá ha publicat un edicte prohibint tota reunió de cristians.

Suposo que 'ls partidaris de la unitat catòlica seran los primers que aplaudiran incondicionalment aquesta disposició.

¡Per ventura no treballan pera fer ells lo mateix a Espanya ab tots lo que no son catòlics?

Lo renegat de la República, Crispi, avuy primer ministre del rey Humbert de Italia, ha sigut objecte de un atentat.

Un tal Lega vá dispararli un tiro de pistola, trobantse Crispi dintre de un carruatje, y sortí ilés de l'agressió.

Pochs homes hi ha a Italia més impopulars que Crispi, y no obstant y no haver tingut conseqüències l'atentat de que ha sigut objecte, ha rebut la mar de felicitacions.

Vels'hi aquí demostrat una vegada mes que certs actes engendran resultats contraproduhents. Moltes vegades la pólvora es mes reconfortant que 'l vi de quina.

CARTAS DE FORA.—Capsanes.—Havent fundat l'home negre de aquest poble una societat de senyores baix l'advocació del Sagrat Cor de Jesús vá enviar a buscar un jesuita per inaugurar-la ab algunas prédicas. Per cert que 'l tal loyola ab una veu cavernosa y ab ademans descompassats, s'atreví a deshonrar la memoria de Chies, dihent que tots quants com ell escriuhen, tenen *la religió al ventre y la filosofia a la butxaca*. L'insult no pot ser mes manifest sobre tot venint de un individu de l'associació jesuítica, verdader parassit xuclador de la conciencia y de la riquesa de totes las nacions ahont logra posar arrels. Los lliure-pensadors de Capsanes protestan indignats contra semblant insult.

Rasquera.—Vels'hi aquí que un xicot y una noya fills tots dos de casas pobres van presentarse a n' en Joseph dels Bous perque 'ls casés, y en Josepet els hi vá demanar tretze pessetas, ab l'excusa de que se li devian unas quantas missas de personas de la seva familia que fá un grapat d'anys que son mortas. Los xicots van contestarli que no tenian diners, en vista de lo qual l'ensotanat vá dirlos que li donguessin una merla que tenia un parent de la noya, y com aquest no volgué de cap manera desferse del animal, en Josepet no vá voler passar per menos que per las tretze pessetonas. Aixó, l'enxerrancament de la majordona, las visitas de las comares y aquesta gana de quartos que se 'l xucla, fan que la vida de aquest piadós varó pugua concentrarse en aquests versos:

«No 'm toquéu la majordona,
deixeume doná ovelletas,
porteume forsa pessetas
y 'l demés tant se me 'n dona.»

COSTUMS PARLAMENTARIAS

Los senyors que, segons diuhen, representan lo país, disenteixen un projecte perfectament adormits. De repent, un de la dreta, ó de la esquerra ó del mitj, s'alsa, y prenent la paraula, (que ningú li ha concedit) ab ademán furibundo y veu de camállich, diu:
—Sápigat 'l senyor Fulano que tot lo que ha dit de mi es un teixit de calumnias, fillas solas del despit, y que en quant a conseqüència estich a cent pams, a mil per sobre de la que gasta sa senyoria.—

(Al sentir tan salerosa *indirecta* s'aixeca al punt l'aludit y exclama:—De las paraulas que ara acabo de sentir me 'n dará sa senyoria satisfaccions.

—¡Tot seguit!
¡ara li estan fent lo mánech!
No perdo 'l temps discutint ni donant satisfaccions tractantse de segons qui.
—Donchs quan la sessió s'acabi, tindré 'l plaher infinit d'esperarlo y ferli entendre que ningú 's burla de mi.
—¡Uix!... Ni menos me 'l escucho.
—Pues ja faré jo surtint que m'escuché bé.

—¡No es home!
—Si torna a dir lo que ha dit, baixo y li arrenco las barbas.
—¡Qué ha d'arrancar!

—¡No?... Ara vinch.
—¡Au, maco, que aquí t'espero!
—¡Ara sabrás cóm me dich!

(Los dos senyors s'agarbonan y comensa un foch nutrit y de mormas y bofetadas. Los amichs y 'ls enemichs s'aixecan dels seus asientos, corrent a descompartir als dos pares de la patria. Confusió, barullo, crits: los barrets rodan per terra, los bastons saltan pél mitj.)

—¡Fuera! ¡al ordre! ¡fuera! ¡fuera!
¡Que 'ls treguin tots dos d'aquí!

—Lo qui m'ha buscat bronquina (diu un dels dos adalits) es un senyor que al seu poble... (No hi ha medi de sentir lo que l'orador explica.)

Lo president:—¡Ordre! ¡Aquí no 's pot parlar d'aquest modo!

Un representant:—¡Que sí!
Un altre:—¡Aixó es un escándol!
Un altre:—¡Aixó es un torin!

S'han trencat deu campanetas, s'han fet vintidós estrips, s'han repartit cent castanyas, s'ha passat un' hora en crits, s'ha agostat lo diccionari dels vocables *superfins* y s'ha convertit la sala en un infern en petit....

¡Aquets son los que assegaran que son pares del país!
Si aixís se portan los pares dignin ¿qué farán los fills?

C. GUMÁ.

A la major brevetat:
**¿PER QUÉ
NO 'S CASAN LOS HOMES?**
Per C. GUMÁ * Il·lustració de M. MOLINÉ

EN DEFENSA D' UN MORO

Tánger, 20 juny de 1894.

GUARDI Aláh al Director de LA CAMPANA DE GRACIA y li dongui tants anys de vida com per mi desitjo.
Lo motiu d'escruierei no es altre que veure si puch desvaner l'atmosfera que s'ha format alrededor del nom del emir Muley-Hassan—qu' está en lo paradís,—del qual en los periódichs d'Europa no 'n lleigeixo sino informes desfavorables.

Quan era viu, totes las nacions li enviavan obsequis y regalos, ab l'idea d'atreuressel y ferli fer lo que a n'ellas els convingués: ara qu'es mort y ja no 'ls hi pot donar res, no fan mes que dirne pestes.

Qu'era un mestre de primera, en l'art de marejar als pretendents.

Que no 's parava en barras per eludir lo compliment dels seus compromisos.

Que gastava entranyas de ferro-colat, y enviava 'ls seus súbdits al cementiri ab la mateixa tranquil·litat que las ostras al estómach.

Qu'era avaro y acaparador de riquesas.

Que *frequentava* una pila de donas.

Que tenia cent setanta tres fills.

Que....

¡Jo ho sapigués las atrocitats que diuhen d'ell!... De fixo que ni don Carlos se 'n ha sentit tantas.

No faré com los advocats europeus, que al defensar a un criminal lo primer que fan es negarho tot: lo crim, la victima, los testimonis, lo que resulta dels documents y hasta si convé la existencia del acusat que seu al mitj de la sala....

No; jo no negaré res: reconeixeré espontáneament que Muley-Hassan era un mestre; que no cumplia la paraula empenyada; que li agradava la gent al altre barri ab una frescura aterradoradora; que li agradava tenir las caixas plenas; que usava moltes donas y tenia molts fills....

Peró, bueno ¿y qué?... ¿Bastan aquests motius per calificarlo de salvatge y bárbaro? ¿Demuestra aixó que 'l difunt emir fos una mala persona?

Hay que *distinguir*, senyor director, hay que *distinguir*.... (Abir vaig comprar la *Verbena de la Paloma* en lo zoco de Tánger.) Si Muley-Hassan era tot aixó y feya tot lo que vostés diuhen, en resum se limitava a fer lo mateix que fa los grans personatjes de las nacions civilizadas.

Estudihi la vida intima dels poderosos d'Europa, y 's trobará ab que d'un Muley salvatge a un Muley civilisat no hi ha altra diferencia que 'l barnis; lo fondo es exactament lo mateix.

L'emir difunt prometia y no cumplia.... ¿Cumpleixen gayre lo que prometen los senyors d'Europa?

Tenia malas entranyas y jugava ab las vidas dels pobres.... ¿Qué fan los poderosos que promouhen guerras pél seu interés personal? ¿qué me 'n diu de las grans empresas navieras que carregan barcos de dinamita y 'ls deixan explotar dintre d'un port sense avisar a ningú?

Era avaro y li agradava atresorar.... ¡Vegi qu'extrany!... Devia recordarse de lo que fan los banquers y 'ls grans agiotistas d'Europa.

Frequentava una multitud de donas.... ¡Hombre! ¡Atrevirse a

parlar d'aixó los senyors de las nacions civilizadas, los que tenen un *harém* en cada propietat, en cada hisenda ó en cada fàbrica! ¡Criticar lo número d'esposas—ó lo que fossin—del sultán, los que no deixan res per vert ni 's deturan davant dels mes sagrats respectes!....

Tenia, en fi, cent setanta tres fills... ¡Ditxós ell que al morir sabia 'l número exacte y podia manifestarlo a la posteritat!.... Los sers privilegiats de las nacions civilizadas ¿poden tenirla aquesta satisfacció? ¿Qui d'ells, al baixar a la tomba, pot donar una idea dels fills que deixa?

Muley-Hassan ho sabia: hi ha molts poderosos que no ho han sapigut may. ¿No es mes noble y digna d'aplauso la escandalosa sinceritat del emir, que la hipòcrita y solapada corrupció dels magnats europeos?

Vel'hi aquí, senyor Director, lo que jo desitjava dirli. La gent de Europa 's creu que sent *civilizada* ja ho té tot: pel istil dels garrinets que al sentirse perseguits amagan lo cap, y 's pensan que ja ningú 'ls veu.

¿Vostés se titulan *civilisats*? Es un nom com un altre. ¿A nosaltres ens diuhen *bárbaros*? No hi ha res que objectar. Ni 'l nom fa res a la cosa, ni perque tinguem procediments distints deixem de ser iguals.

Ara, esperant que 'm perdonará la molestia que li he ocasionat y que donará la *rāhó* encara que sigui a un moro, li ofereixo 'ls meus serveys y 'ls meus dātils, y quedo de vosté.... —ja se la fórmula europea—de vosté atent y S. S. Q. B. S. M.

ALÍ-BEN-FRANCH.

CANTARELLAS

Lo si ahir vares donarme y avuy ja m'has dit que no semblas, nena, un *niño gótico* quan passan a votació.

RAMONET R.

Ets, estimada nineta, com un cigarro d'estanch: costan cars, gastan molts mistos no creman y fan cremar.

J. ESCACHS VIVED.

Que no hi ha temps que no torni diuhen que diu lo refrán; mes jo dich que 'l temps que passa no tornarà pas jamay.

Lo dia que s'acabés per complert nostra ambició s'acabaria també tota la gloria del mon.

UN A. VENDRELENCH.

Per noyas a Barcelona, per flors bonicas Sevilla, per borregos Vilanova y per pastels a Melilla.

OSCAR RIMAT Y F.

Las solteras son de or fi, las casadas son de plata, las viudetas son de coure y las vellas son de llauana.

REY XICH.

FLORS ESPIRITUALS

RECOMANEM aquestas *floretas*, espigoladas en lo curs de la present senmana, als ilustres senyors de aquella *Fulla*.

Lo capellá del Cementiri vell de Barcelona va posarse a fé 'l Tenorio mistich ab una senyora que anava a depositar una corona sobre 'l sepulcre de la seva mare. Sembla que te la costum de procedir de idéntica manera ab totes las donas una mica vistosas que acuden a aquell lloch de soletat y desolació. Está vist: hasta 'ls escaradots treuhen flors.

Lo treballador de Madrid que va tancar a la seva filla al convent de las Oblatas, trobantla després bárbarament atropellada en un llit del hospital de Madrid ha donat part al jutje de aquest fet abominable. A partir de las primeras averiguacions s'ha sabut que qui acompanya al convent a aquella infelissigüé un tal Sr. Ceballos, *representant de la societat de Pares de familia*, y que al convent no hi entra cap mes home que 'l capellá y un tal Rubio, *dependent de la societat de Pares de familia*. Ara no mes falta posar en clar qui es l'autor del estropici. ¿'l Rubio ó 'l Negre?

Al Asilo de la Mercé n'ha passat un'altra de bona. Se tracta de una educanda que acostumava a tenir atachs de epilepsia. La seva mare aná un dia a visitar-la y la trobá molt animada, dihentli que ara ja no tenia tants accidents perque 'l Pare etern tot sovint l'anava a veure, que li deya que l'estimava molt y que li recomanava sobre tot qu'estés ben quieta. —Desde ara, a las nits—deya la noya—sento *dintre de mi* algunas molestias que no 'm deixan dormir.

Lo jutje practica averiguacions a fi d'esbrinar si aquest Pare... es tan etern com vol suposar aquella noya que sent tantas cosas *dintre d'ella*.

A Avila ha sigut conduhit al govern de la provincia un ensotanat francés que tractá de atropellar brutalment a un jove de disset anys.

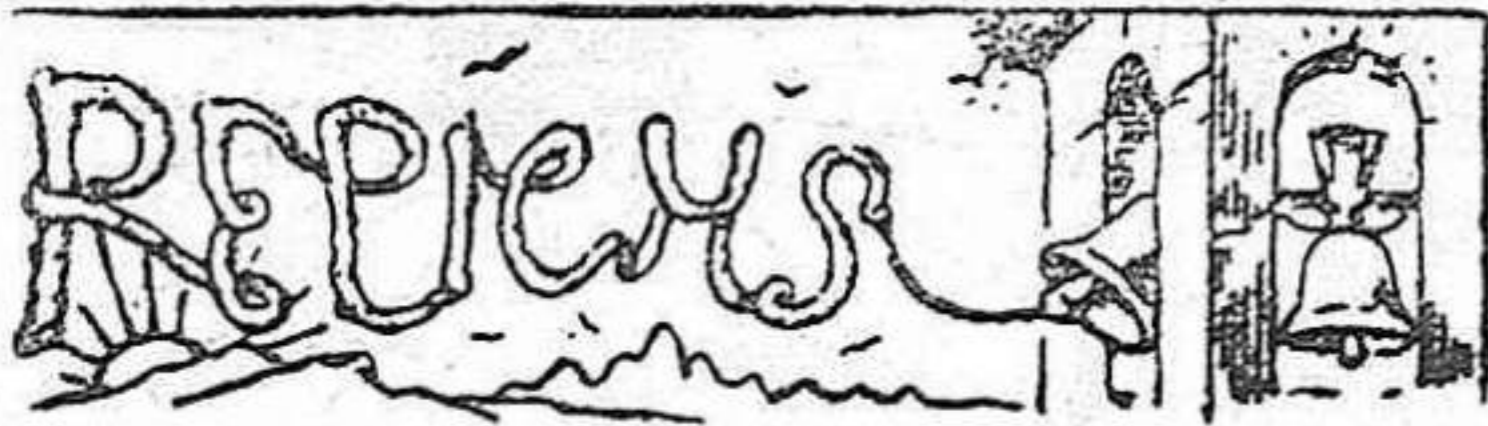
Y ara per acabar un'altra.

Un tal Manyerie, respectable ministre de Déu, ha sigut condemnat a Evreux, a vuit mesos de presó per ultratjes a la mo-

ral pública. L'individu en qüestió ademés d'ensotanat era redactor del periódich ultramontá titulat *La Creu*.

En vista de uns fets tan grans com passen per tot arreu, ¿jo arrimarme als capellars?... No pot ser: hi faig *la creu*.

J.

NZE regidors republicans de Figueras han sigut suspesos y processats, á consecuencia de haver aprobat un vot de censura contra l' alcalde de aquella ciutat, que per més senyars es un alcalde de real ordre.

Arcaldes com lo de Figueras tenen lo *real* per partida doble: son de *real* ordre quan els nombran y quan practican, fan sempre lo que 'ls dona la *real* gana.

Per inaugurar dignament lo seu reynat lo nou sultán del Marroch ha fet tallar unas quantas dotzenas de caps.

Abdul-Azzis dirá de segur que 'ls bons ápats han de cmenzar per las *olivetas*.

La qüestió del joch va tractarse l' altre dia al Congrés, y l' Aguilera va sulfurarse perque un diputat de la majoría volia saber que 's lo que 's feya dels quartos de las casas de joch quan desempenyava l' govern civil de Madrid.

Terminada la sessió, en lo corredor del Congrés, va haverhi bufas y bastonadas entre un amic del Aguilera y l' diputat interpelant.

L' Aguilera en persona també volia entrar á la barreja; pero varen contenir-lo, evitantse aixís que aquella gran mole de carn sagastina aixafés á algú.

Vostés dirán que aixó no podia quedar aixís. Y en efecte ¿qué havia de quedar?... Figúrinse que al diputat que va rebre la plantofada, fins se li van inflar las gaitas.

Per lo demés, encare que van nombrarse padrins, no va haverhi desafió. Los tals padrins van considerar que el *honor estaba satisfecho*.

En aquest fi de sigle al honor li inflan los bigotis perque fassi més goig, y li espolsan la roba perque vaja més net.

També la qüestió dels desafios y del joch va tractarse en lo Senat. Un bisbe va dir que no era decorós que las cantitats del vici se destinessin á obras benéficas.

Peró ¿volen dirme qué seria del ram eclesiástich si no podia dispoar de las cantitats dels que pecan y tenen por de condemnarse?

En Sagasta censura l' joch; pero afirma que més que la lley son las costums las cridades á condemnarlo.

—Cuidado—afageix— que ningú pot condemnar aquest vici com jo, perque no he jugat may ni á la bescambrilla.

Es molta veritat: en Sagasta no juga més que á *dar pinyols*.

Ja no quedan ni esperansas de que s' arribin á aprobar los nous pressupostos.

Per arribar á aquest resultat va tardarse tants mesos á tornar á obrir las Corts.

Lo nebotet de 'n Sagasta té motius per exclamar:
—Ganga, ganga, ganga, ganga....
Salvador, estás salvat.

Lo dia que venia l' primer plasso de la indemnización, l' emperador del Marroch eacare era viu. Lo govern va de-cuidarse, va perdre uns quants dias, l' emperador va morir, y avuy casi no 'ns queda més que un remey:

Carregar ab el mort.

La corona del imperi del Mogreb toca de dret al borni Mahomet, y no per ser lo noy gran, sino per un' altra cosa.

Es aquella una terra de fanatisme cego, y ja essa-but que 'n terra de cegos qui té un ull es rey.

Si 'ls barcos de la esquadra espanyola gastessin qua, 'ls que han anat á Mazagán á cobrar lo primer plasso de la indemnización, tornarian á la Peninsula ab la qua entre las camas.

Allá 'ls han dit ab tota la fiema que no n' hi havia de fets: que l' nou Sultán no está encare enterat dels tractes que havia fet lo seu pare, y que pel viatge aquest no necessitavam alforjas, ni sachs, ni caixons.

Un detall.

«En cambio—diu un periódich—los moros han prodigado los mayores elogios al general Martínez Campos.»

Essorprendent lo fiayre que demostran tenir aquells moritos. Apenas lo veieren, ja varen calarlo: avuy se 'n riuen... y li donan expressions.

Acéptilas, D. Arseni, com un anticipo del gran respecte que 'ls inspira.

En lo més fort de un dels esbalots del Senat, lo duch de Tetuan vá cridar:

—«¿Es esto el Senado ó la verbena de la Paloma?» Es lo Senat. Si fo: *La verbena*, l' públich aplaudiria, y avuy lo pais en massa xiula.

En Moret no dimiteix, ni l' dimiteixen.

Millor que millor.

Aixís li passarà á la situació lo que á aquell infelís que tenia l' nas podrit, respecte del qual lo metje deya:

—No hi ha pas necessitat d' amputarli: bé prou que caurá per ell mateix.

No, per acabar la guerra civil, l' héroe de Sagunto no vá comprar á ningú.

No vá succehir sino que las filas del ejército de la naci6n van farsirse de cabecillas y oficiales carlistas.

D. Arseni no compra á ningú. Unicamente, quan fa alguns presoners, té la bona costum de lligarlos; pero perque no s' escapin tan fàcilment els acostuma á lligar ab llangonissas.

Marit y molla, com succeheix moltes vegadas entre matrimonis, arman una disputa acalorada, que termina tirantse las cadiras pel cap.

Tots dos son conduhits á la prevenció, acompanyantlos un vehi intim amic séu, que ha presenciat l' agarrada.

Lo comissari de policia, pregunta al vehi.

—¿Vosté ha assistit al origen de la qüestió?

—Si, senyor—respón lo vehi—vaig assistirhi deu fer dos anys.

—¿Com s' enten fa dos anys?

—Vull dir que vaig assistir á la boda en calitat de testimoni.

En un dia de quaresma la senyora Maria havia anat á sentir un sermó. Mitja hora després de haver sortit de casa séva, comensá á ploure ab molta forsa, y un criat cap-cigrany que feya poch servia á la casa, sigué enviat á la iglesia á portarli un paraygua.

Precisament entrá en lo temple, en l' instant mateix en que l' predicador referia la passió de Jesucrist, repetint las paraulas que l' Senyor digué als juhéus que l' havian comprat á Judas.

—¿A qui busquen?— cridava l' predicador ab tota la forsa dels seus pulmons.

Y l' criat, creyent que la pregunta anava per ell, digué desde la porta:

—Busco á la senyora Maria, que li porto l' parayguas perque está plovent.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Mar-tell.*
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La Dolores.*
- 3.ª CONVERSA.—*Tomás.*
- 4.ª TERS DE SILABAS.—*PI CA DO
CA MI LO
DO LO RES*
- 5.ª GEROGLIFICH.—*Qui té vicis té desficiis.*

Han endavinat todas las soluciones los ciudadanos Tres pelotaris, Ministus, Dos Barberillos, Ex-carca, Ordisi Autap, A. Escollá P., Carreras y Prat y A. Solá (Nin de Tarrassa); n' han endavinadas 4; Diuemenje, Pepet Subirana, Francesch Vergés, J. Cabruja, Pere Búldo, J. Tous y Sanch de Cargol; 3: P. Prats, B. Clivellé y J. Sabó-moll y 1 no més Pasqual Buyó Vilafranca.

XARADA

—Ningú com lo méu cosí
hu dos-tres á dos, Magi,
—¿Tres! *Hu que hu-girada*
cada nit una xiulada?
Créume lo que li *total*
es la forma de animal.
—Vaja adeu, ja veig Magi,
qu' ets enemich del cosí.

A. CONGOST SANZ.

TRENCA-CLOSCAS

MANELET NEULER
ODESE.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un drama catalá.

F. R. (A) GRECIA.

CONVERSA

—Qué vols que mati l' cunill, avuy, Rita?
—No, dona, matí demá y convidarém á la...
—¿A la Rosita?
—No: á la que jo mateira he dit.

WEBER.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 —Poble catalá.
1 4 7 1 4 7 4.— > >
5 8 3 4 3 6.— > >
1 4 6 8 4.— > >
5 2 7 6.— > >
1 2 6.— > >
1 8.—Animal.
7.—Consonant.

B. CLIVELLÉ.

GEROGLIFICH

X
FERRO
D. I
LO LO
PI
O O O O

J. F. DURBAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Noy Maco, Japet Sabó-Moll, C. Vall, J. G. Padrós, Joseph Cabruja, J. Rober, Diuemenje, A. Escollá P., F. Terri Cabras, Joseph Sanchez, Trinqu tilla, Queli de Riudoms, Ton Toni, Ermitá del Tibidabo, F. M. Gior, J. Penlla, Pepet de lluro, J. Trullás y Trilla, Tres católichs, P. Llaso, Ordisi Autap, J. Casals Munté, Albert Buiga, F. S. Nas de Vicari, Tres católichs, J. Buñol, J. Subirana, Pepet del Tren y Un Pa'é—*Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans C. Vall, Pasqual Buyó Vilafranca, J. B. Guñá y S., P. Prats T. y A., B. Clivellé, Pere del Prat, Pere Prats Vila, Sanch de Cargol, Joseph Tous, A. Sala (Nin de Tarrassa), Lo Teyo Coix, F. Arerap, J. Bordas, P. Carreras y A., Un Petit garçon, F. M. Gior, Ventura Derch, Gízan y Garreta, y Tres que 'n fan quatre:—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá S. D. (Olesa) y M. A. (Vilasar): La abundancia de original no 'ns deixa espay pera donar las noticias que 'ns demanan.—Antonio, Francisco y Alvaro: Abundém en las sevas ideas; pero dada la índole del nostre periódich y atenant á la suspensió de las garantias constitucionals, no tenim la d'guda libertet para realisarlas.—Chelin: Está té.—E. Vilaret: Es una mica pornográfica.—Luis Salvador: Ho publicaré.—Dolors Mont: Idem. Idem.—Francisco Comas: No 'ns acaba de agradar.—Carlos de Florida-Blanca: Pot approfitarse la titulada: «A Maria» lo demés no vá.—Xaver Alemany: Gracias per l' envío: hem buscat á Mlle. Loló y no hem sabut trobarli: ¿li seria molta molestia enviarne una altra copia?—Pepet del Vendrell: No 'ns acaba de agradar á pesar de la correcció.—Japet de l' Orga: Está molt bé: gracias.—J. Bué Ventura: Es suixeta.—J. Almaliv: Rebut la duplicada.—J. Staramsa: Está té: queda acceptada.—Mister Eugon: Es suixeta.—Dr. Lesseps: L' observació es atinada: l' aorofita-ém.—Cesareo Hernández: Lo millor que pot fer es no enviarnos res mes: no tenim cap necessitat de que ningú tracti de posarnos en roda: aixís vosté s' estalviará la feyna de copiar y nosaltres la de llegir.—M. Badiá: Lo que 'ns envia vá té: gracias.—J. Aragonés: No 'ns agrada prou.—A. y B.: Acusém recibo del duplicat.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Centro, n.º 20, Librería Española, Barcelona

NUEVA PUBLICACION

COLECCIÓN DIAMANTE

Obras escogidas de distinguidos ESCRITORES nacionales y extranjeros publicadas por tomos de 200 páginas en 8.º menor impresos con esmero en buen papel blanco satinado y encuadernados con elegantes cubiertas al cromo distintas para cada volumen.

COLECCIÓN DIAMANTE

ACABAN DE SALIR Á LUZ

CAMPOAMOR

Doloras, 1.ª serie. 1 tomo
Doloras, 2.ª serie. 1 tomo
Cantares y Humoradas. 1 tomo

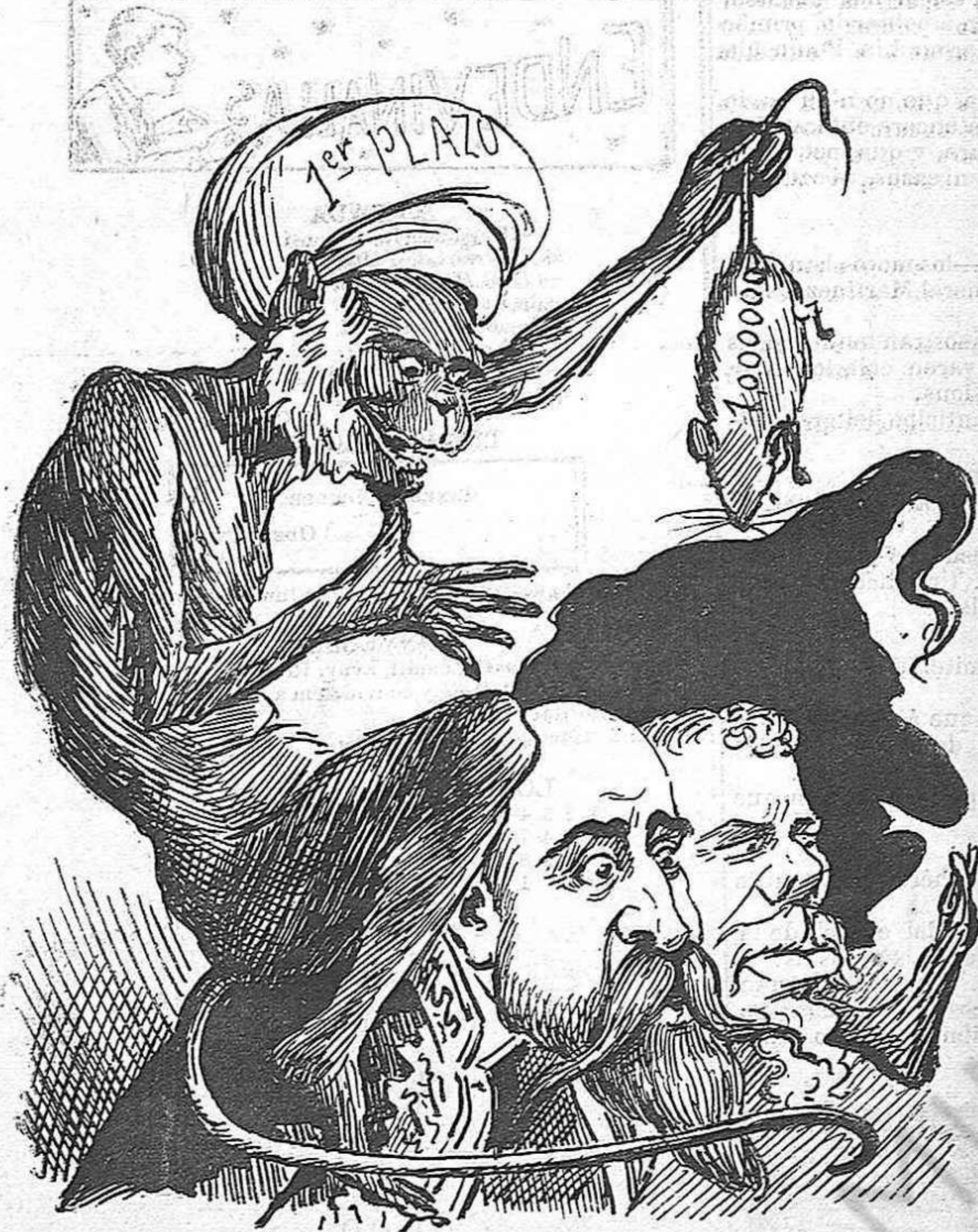
PRECIO DE CADA TOMO

12 reales!!

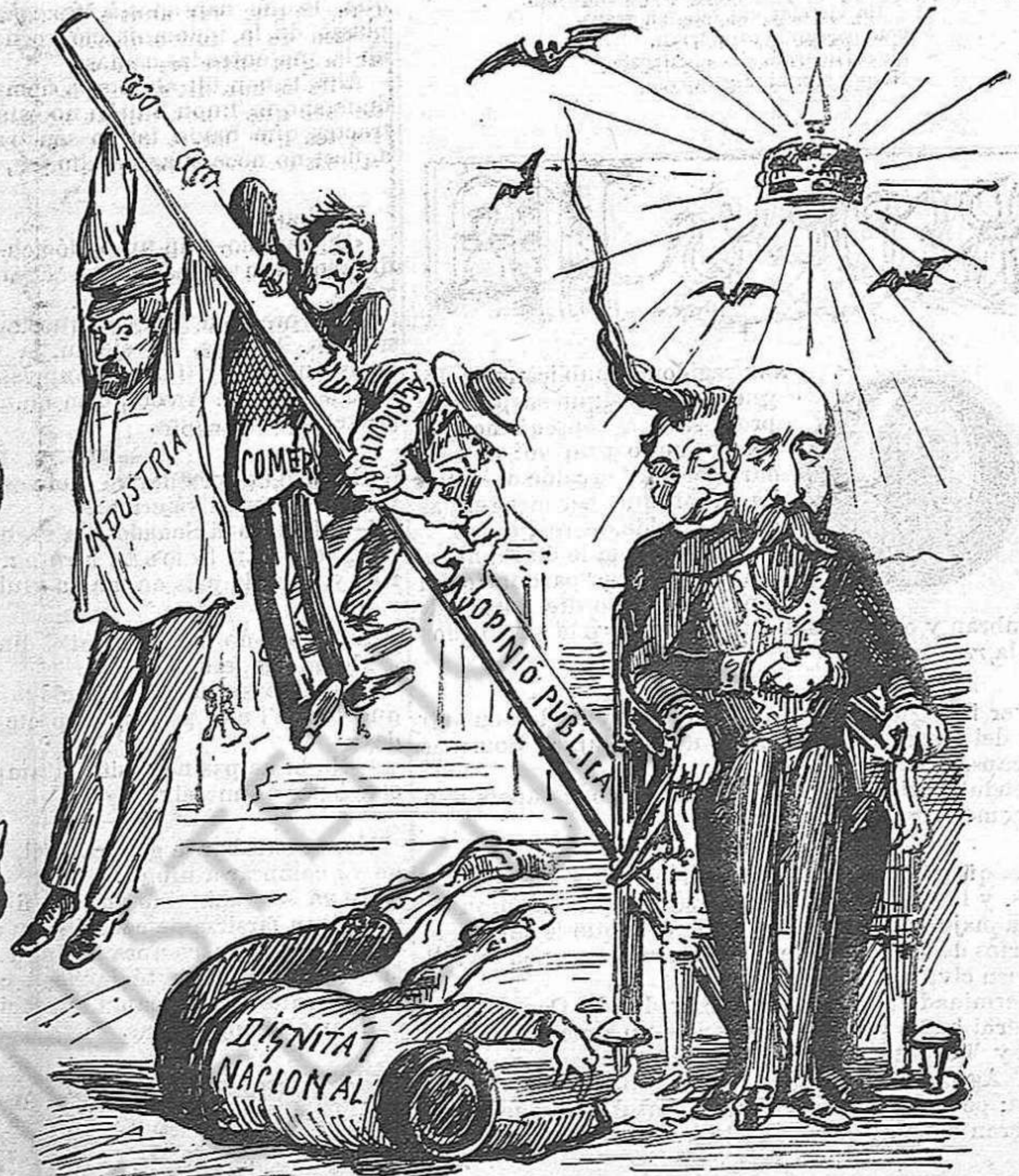
LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

LO QUE PASSA A CASA NOSTRA

Espanyol no cobrar pas y quedá ab un pam de nas.

Fem forsas, ens doném pressas mes no cauen ni por esas!

En Pasquín, lo gran cap-padre segueix jugant ab l'esquadra.

La gitana de S. Joan —Matéu; t' ho dich francament; tú acabarás malament.